

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **Ing. X. X.**, narozený dne X
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2022, č.j. MD-27033/2022-160/3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva dopravy (dále jen „žalovaný“) ze dne 15. 8. 2022 č.j. MD-27033/2022-160/3 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 16. 3. 2022 č.j. MHMP 466639/2022/Vav (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím Magistrát hl. m. Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“) v souladu s ust. § 67 správního řádu a ust. § 93 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 250/2016 Sb.“) rozhodl tak, že žalobce je vinen, že se jako fyzická osoba dopustil přestupku tím, že dne 21. 12. 202 v 9:07:01 hodin při řízení specifikovaného motorového vozidla překročil v provozu na pozemních komunikacích v Praze 10, na ulici Hornoměřcholupská, nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, a dále tím, že jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j) § 125c odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 361/2000 Sb.“), nesplnil nebo porušil povinnost stanovenou v hlavě II. tohoto zákona. Uvedeného jednání se dopustil tím, že dne 21. 12. 2021 v 9:07:01 hodin řídil v Praze 10, v ulici Hornoměřcholupská, ve směru jízdy od ul. K Měcholupům k ul. Františka Diviše, specifikované motorové vozidlo, přičemž v určeném místě, kde orgány Policie ČR v té době prováděly kontrolu rychlosti jízdy pomocí rychloměru, projížděl rychlostí 49 km/h, přestože je v tomto úseku místní úpravou provozu na pozemních komunikacích stanovena nejvyšší dovolená rychlost 30 km/h; při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši $\pm 3 \%$ byla žalobci jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 46 km/h, což je o 16 km/h vyšší, než je v konkrétním místě dovoleno, čímž žalobce porušil z vědomé nedbalosti § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. a spáchal tak z nedbalosti přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb. Pro uvedené jednání byl žalobce zastaven hlídkou, kdy bylo zjištěno, že předmětné vozidlo nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem (§ 40 odst. 1 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb.), neboť nemělo platné osvědčení o technické způsobilosti vydané stanicí měření emisí a stanicí technické kontroly, čímž žalobce porušil z vědomé nedbalosti § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. a spáchal tak z nedbalosti přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Za uvedená jednání byla žalobci dle ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona č. 361/2000 Sb. uložena pokuta ve výši 2 500 Kč, a dále povinnost uhradit správnímu orgánu I. stupně náhradu nákladů řízení v paušální částce 1 000 Kč.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce namítal, že byl zkrácen na svých právech, a to zejména tím, že mu správní orgán neumožnil účast na ústním jednání, aby mohl řádně uplatnit své právo na obhajobu, žalobce se přitom řádně omluvil a důvod omluvy doložil. Pokud by se jednání účastnil, mohla by se důkladně objasnit a prokázat krajní nouze, předvést svědci a provést všechny potřebné důkazy. Neumožněním účasti žalobce na jednání byla porušena též zásada rovnosti účastníků a právo na spravedlivé řízení, rozhodnutí je navíc předčasné. Žalobce se na jednání nemohl dostavit z objektivních důvodů, byl odříznut od světa s rodinou v ruské tajze, v prosinci se mu tam narodil syn, bylo nemyslitelné, aby jej tam nechal a cestoval do ČR kvůli nějakému M. V. z magistrátu, nevěděl ani, jak cestovat, když všechny lety z RF do EU byly zrušeny. Tyto důvody též řádně osvědčil, správnímu orgánu nic nebránilo, aby jednání odročil na dobu, až bude žalobce přítomen v ČR. Za daných okolností se jevílo jako lidsky vhodné a žádoucí jednání přeložit na náhradní

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

termín, a to i s ohledem na skutečnost, že v jednání žalobce nebyly patrné znaky obstrukčního jednání, z jednání se omluvil prakticky vzápětí a s dostatečným časovým předstihem, šlo o první omluvu a nehrozila ani prekluze odpovědnosti za přestupek, když jednání bylo nařízeno cca 3 měsíce od jeho spáchání. Podle § 4 správního řádu mají pracovníci správních orgánů povinnost součinnosti a vstřícnosti. Žalovaný měl po doplnění omluvy žalobce vyzvat k odstranění pochybností, omluvu zamítl s nesprávnými důvody, z údaje na migrační kartě RF (datum 28. 2. 2022) totiž dle žalobce nevyplývá, že se už dne 8. 3. 2022 v Rusku nenacházel, správní orgán může pouze polemizovat, zda se tam žalobce nacházel legálně či nelegálně, na jeho fyzickém pobytu v Ruské federaci to však nic nemění.

4. Měl za to, že svůj pobyt v Rusku řádně doložil, o nepřipuštění omluvy se žalobce dozvěděl až v rozhodnutí samém, žalobce se ze stejných důvodů omluvil z jednání ve věci X nařízeného na den 12. 4. 2022 u Okresního soudu X, soudce jeho omluvu uznal a jednání odročil. S ohledem na to se domníval, že se ze strany správního orgánu jedná o diskriminační jednání, a to z důvodu, že jeho novorozený syn má X občanství a žalobce je cizinec, ve správních rozhodnutích je bezdůvodně uvedeno, že je občanem X, správní orgán s ním jedná méně příznivě, než soudce Mgr. M. M. ohledně stejné omluvy; podle antidiskriminačního zákona je důkazní břemeno na straně správních orgánů, aby prokázali, že jej nediskriminují. K důkazu navrhl omluvu ve věci X, odročení jednání X, což je patrné též z [Infosoud.justice.cz](https://www.infosoud.justice.cz). Dále navrhl k důkazu palubní lístek ze dne 7. 4. 2022 a letenku z 7. - 9. 3. 2022, ze kterých vyplývá, že letěl dne 7. 3. 2022 z K. do M. letem X a dne 9. 3. 2022 letěl zpátky z M. do K. letem X, je tedy nepravděpodobné, že by byl dne 8. 3. 2022 v Praze nebo v ČR. V té době totiž byl v M. na Slovenském konzulátu vybavovat víza pro syna L., z palubního lístku dále vyplývá skutečnost, že dne 7. 4. 2022 letěl z K. do M., tudíž dne 7. 4. 2022 byl ještě v Rusku.
5. V odvolání uvedl právní argumentaci s odkazy na judikáty Nejvyššího správního soudu (č.j. 3 As 248/2017-37, č.j. 7 As 111/2013, č.j. 6 As 97/2015-27), dle kterých měl správní orgán v případě pochybností o důvodnosti omluvy vyzvat žalobce k jejich odstranění, správní orgán však takto nepostupoval, s argumentací žalobce se nevypořádal, tím došlo k zásahu do práv žalobce. V odvolání rovněž argumentoval tím, v souladu s čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod musí správní orgán v případě dvou možných interpretací zvolit tu, která je ve prospěch výkonu práva na spravedlivý proces (k tomu srov. rozsudek NSS č.j. 2 As 77/2015-38), ze správních rozhodnutí lze dedukovat, že měli pochybnosti o důvodnosti omluvy, vznikla tak situace se dvěma interpretacemi omluvy, z nichž interpretace správního orgánu hovořila proti výkonu práva žalobce na spravedlivý proces. Podle uvedeného judikátu však měl správní orgán zvolit interpretaci omluvy, tj. akceptovat ji a jednání odročit nebo vyzvat žalobce k odstranění pochybností.
6. Správní orgán argument o krajní nouzi zamítl v nepřítomnosti žalobce, neuvedl k tomu důkazy a relevantní tvrzení, rozhodnutí je nepřezkoumatelné.
7. Navrhl, aby soud napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušil a přiznal mu náhradu nákladů řízení, nebo aby soud upustil od trestu a prominul žalobci pokutu uloženou správním orgánem.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný shrnul průběh správního řízení a uvedl, že žalobní námitky se shodují s námitkami odvolacími, tyto námitky v napadeném rozhodnutí vypořádal, kdy na toto vypořádání odkázal. K polemice ohledně pobytu žalobce v Rusku doplnil, že v rozhodnutí pouze na základě doložených důkazů uvedl, že délka pobytu v Ruské federaci byla žalobci dle doložených dokumentů povolena od 30. 12. 2021 do 28. 2. 2022, vůbec se nezabýval tím, zda žalobce v Rusku nadále fakticky zůstal. K nově doloženým letenkám uvedl, že je žalobce ve správním řízení nedoložil, učinil tak až v žalobě, žalovaný tak z nich nemohl vycházet, je především na straně žalobce, pokud něco požaduje, aby svá tvrzení podložil relevantními důkazy v době, kdy je to adekvátní.
9. K námitce ohledně diskriminace sdělil, že z napadeného rozhodnutí ani z chování správních orgánů nevyplývá, že by bylo nějak řešeno občanství, pouze bylo zopakováno to, co žalobce sám uvedl ve svých podáních.
10. V napadeném rozhodnutí je zcela dostatečně popsáno, z jakého důvodu nebyla omluva akceptována jako řádná a že správní orgán I. stupně postupoval zcela v souladu s právními předpisy a s judikaturou. Navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

11. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 28. 12. 2021 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno oznámení o přestupku od Policie ČR, správní orgán I. stupně dne 18. 1. 2022 vydal příkaz, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupků dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., příkaz mu byl doručen dne 21. 1. 2022, proti příkazu podal žalobce v zákonné lhůtě odpor.
12. Správní orgán I. stupně písemností ze dne 3. 2. 2022 doručenou žalobci téhož dne do datové schránky předvolal žalobce k ústnímu jednání na den 8. 3. 2022, poučil žalobce o možnosti vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu. Současně byl k jednání předvolán jako svědek též zasahující příslušník Policie ČR.
13. Správnímu orgánu I. stupně byla dne 3. 3. 2022 doručena omluva žalobce z ústního jednání, ve které požádal o odročení na neurčito, uvedl, že s manželkou a dětmi uvízli v Ruské federaci (dále též „RF“) a nemůže se do ČR dostat, v prosinci se mu v RF narodil syn, česká ambasáda nevydává občanům X žádná víza a výjimky neuděluje, navíc ani není, jak se tam dopravit. Téhož dne zaslal rodný list syna, dle kterého se syn narodil dne X v Ruské federaci. Ohledně předmětného skutku sdělil, že jednal v krajní nouzi.
14. Ústní jednání se konalo dne 8. 3. 2022 bez přítomnosti žalobce, bylo konstatováno, že žalobce byl k jednání řádně předvolán, zaslal omluvu dne 3. 3. 2022, která však není ničím doložená, jde o obecnou omluvu. Ani z rodného listu syna není doloženo, že se žalobce nachází mimo Českou republiku, ve které je přihlášen k trvalému pobytu. Věc byla projednána, bylo provedeno dokazování, včetně výslechu svědka, dokazování bylo ukončeno.
15. V prvostupňovém rozhodnutí ze dne 16. 3. 2022 správní orgán I. stupně poukázal na omluvu žalobce doručenou dne 3. 3. 2022 a její obsah, konstatoval, že omluva není ničím doložena a jedná se tak o obecnou omluvu, dne 3. 3. 2022 správní orgán obdržel kopii X rodného listu L. J. B., dle kterého se jmenovaný narodil dne X v obci K. v Ruské federaci,

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

dle rodného listu je žalobce otcem, ani v tomto podání však není ničím doloženo, že se žalobce nachází mimo Českou republiku, ve které je, jak vyplývá z registru obyvatel, z evidenční karty řidiče a z výpisu z karty z Centrálního registru motorových vozidel přihlášen k trvalému pobytu. Uvedl, že do dnešního dne správní orgán neobdržel doplnění omluvy, které by dokládalo skutečnosti uvedené v omluvě z nařízeného ústního jednání, proto omluvu žalobce neakceptoval a jako náležitou ji neuznal. Závěrem odkázal na § 80 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb., který umožňuje projednat přestupek za vymezených podmínek i v nepřítomnosti účastníka, podmínky náležité omluvy shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 6. 20213 č.j. 6 As 25/2013-23. Konstatoval, že důvod omluvy nebyl žalobcem doložen, kdy samotná kopie rodného listu nedokládá účastníkem uváděné důvody neúčasti na ústním jednání, tedy „uvážení na území Ruské federace“. Žalobce ani ničím nedoložil, že mu vypršelo vízum, když žalobce je dle registru obyvatel a karty řidiče občanem X a má na území ČR trvalý pobyt. Předmětnou omluvu tak správní orgán jako náležitou nevyhodnotil a návrhu na odročení jednání nevyhověl. Vyjádřil se k tvrzením žalobce ohledně krajní nouze.

16. V odvolání doručeném správnímu orgánu I. stupně dne 27. 3. 2022 žalobce namítal, že jeho omluva z ústního jednání byla řádná, včasná a důvodná, správní orgán pochybil, pokud jednání neodročil a rozhodl v nepřítomnosti žalobce, tím mu znemožnil spravedlivý proces a řádnou obhajobu. Nesouhlasil ani s posouzením krajní nouze v prvostupňovém rozhodnutí. Uvedl, že jeho manželka a děti jsou občany X, on je občanem X, nejmladší syn L. se narodil dne X v K. v Ruské federaci, žalobce za nimi přiletěl do Ruské federace dne 30. 12. 2021, po získání rodného listu a pasu pro syna potřeboval pro něj získat vízum na vstup do ČR, víza se vydávají na konzulátu ČR v Moskvě, tj. asi 1 000 km od K., před plánovanou cestou do Moskvy vypukla válka, konzulát ČR odmítl synovi žalobce vydat vízum s tím, že občanům X již víza bez výjimky nevydávají; k důkazu navrhl výsledky pracovníků konzulátu ČR v Moskvě, výsledky ministra zahraničních věcí ČR, výsledky ministra vnitra ČR, migrační kartu RF a letenku do Moskvy na den 30. 12. 2021. Dále uvedl, že vzdušný prostor EU je pro lety z RF uzavřen, to je všeobecně známá skutečnost a správní orgán se s ní může seznámit z veřejně dostupných zdrojů či právních norem. Jevilo se tak lidsky vhodné jednání přeložit a předvolat žalobce v náhradním termínu, v jeho jednání nebyly žádné znaky obstrukce, z jednání se omluvil vzápětí, šlo o první omluvu a nehrozila prekluze. Trval na tom, že omluva byla řádná a důvodná. Pokud měl pracovník správního orgánu o důvodnosti omluvy pochybnosti, měl podle ustálené judikatury (NSS ČR č.j. 3 As 248/2017-37, č.j. 7 As 111/2013-20, č.j. 6 As 97/2015-27) vyzvat žalobce k jejich rozptýlení. Správní orgán takto nepostupoval, čímž zasáhl do procesních práv žalobce. Žalobce považoval omluvu za akceptovanou, teprve z rozhodnutí se dozvěděl o tom, že akceptována nebyla a jednání proběhlo v jeho nepřítomnosti. Argumentoval tím, že v souladu s čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod musí správní orgán v případě dvou možných interpretací zvolit tu, která je ve prospěch výkonu práva na spravedlivý proces (k tomu srov. rozsudek NSS č.j. 2 As 77/2015-38). Přiložil kopii migrační karty Ruské federace a Běloruska, dle které byla doba jeho pobytu určena od 30. 12. 2021 do 28. 2. 2022, dále kopii letenky na své jméno na let z P. do M. dne 30. 12. 2021 a kopii cestovního dokladu syna L. vydaného dne 15. 2. 2022. Pro případ, že by nebylo něco jasné, požádal, aby jej žalovaný vyzval k doplnění. Nesouhlasil s vyhodnocením krajní nouze správním orgánem I. stupně.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

17. V napadeném rozhodnutí ze dne 15. 8. 2022 žalovaný k odvolacím námitkám uvedl, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s právními předpisy, žalobce k omluvě doložil pouze rodný list syna, který neprokazoval skutečnost, že se žalobce nacházel v Ruské federaci. Nelze ani odložit řízení o přestupku na neurčito, jak žalobce požadoval. Zásada rovnosti zbraní nebyla porušena, žalobce byl poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, měl též možnost využít zmocněnce, pokud svá tvrzení nepodložil konkrétními důkazy, nemohl správní orgán I. stupně akceptovat omluvu jako řádnou. Na základě cestovního pasu syna a letenky do RF na den 30. 12. 2021 konstatoval, že žalobce potvrdil svou cestu, avšak dle migrační karty byla délka povoleného pobytu žalobce v Ruské federaci od 30. 12. 2021 do 28. 2. 2022, přičemž ústní jednání bylo nařízeno na 8. 3. 2022, další prodloužení pobytu není doloženo. Žalobci nic nebránilo, aby si nechal potvrdit na místním úřadě, že se nachází v RF a zaslat potvrzení správnímu orgánu. V případě omluvy leží důkazní břemeno na žalobci, nikoli na správním orgánu, k tomu viz rozsudek NSS ze dne 22. 2. 2021 č.j. 6 As 366/2020-26. Výsledky osob navrhaných žalobcem považoval za nadbytečné, které by nevnesly do věci nové světlo.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen „s.ř.s.“). Při přezkoumávání vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Soud ve věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
20. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl k ústnímu jednání nařízenému správním orgánem I. stupně na den 8. 3. 2022 předvolán v režimu zákona č. 250/2016 Sb., tedy jako obviněný ze spáchání přestupku.
21. Podle ust. § 80 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb. *k ústnímu jednání správní orgán předvolá účastníky řízení. Ústní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu.*
22. Z uvedeného ustanovení se podává, že ústní jednání je možné konat v nepřítomnosti obviněného, jsou-li pro to splněny zákonné podmínky, a to, že (i) obviněný byl k ústnímu jednání řádně předvolán a poučen, v jakých případech lze jednat v jeho nepřítomnosti, a (ii) obviněný se k ústnímu jednání odmítl dostavit nebo se nedostavil bez náležité omluvy či bez dostatečného důvodu.
23. Dle správního spisu bylo předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 8. 3. 2022 žalobci doručeno dne 3. 2. 2022, v tomto předvolání byl žalobce poučen, za jakých podmínek může jednání proběhnout v jeho nepřítomnosti (§ 80 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb.) a jaké důvody se považují za závažné pro nedostavení se k ústnímu jednání. Zároveň bylo v tomto předvolání uvedeno, že při ústním jednání proběhne výslech svědka.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

24. Dne 3. 3. 2022 byla správnímu orgánu I. stupně doručena omluva žalobce z nařízeného ústního jednání, s tím, že se žalobce nachází v Ruské federaci a nemůže se do ČR dostat, k omluvě pak nebyly přiloženy žádné dokumenty, které by důvod nepřítomnosti prokazovaly, téhož dne žalobce doložil kopii rodného listu syna.
25. Judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) byly formulovány podmínky, jaké musí omluva obviněného splňovat, aby mohla být považována za náležitou, a to (i) *obviněný se musí omluvit bezodkladně, tedy ihned jakmile mu to okolnosti dovolí (nepostačí tedy omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit dříve)*; (ii) *v omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje (nepostačí tedy vágně odkázat na vyřizování důležitých záležitostí)*; (iii) *důvod omluvy musí být doložen (obviněný musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat)*, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2018, č. j. 1 As 385/2017 – 36. Tato pravidla platí jen v případě obviněného, který by mohl svým procesním postupem průběh správního řízení mařit.
26. V uvedeném případě nebyla splněna zejména třetí podmínka, žalobce totiž důvod své omluvy nedoložil, a to ani v prvostupňovém řízení, ani v řízení odvolacím. Pokud žalobce správnímu orgánu I. stupně doložil kopii rodného listu syna, vyplývalo z něj pouze to, že se syn narodil dne X v Ruské federaci, takový dokument však nebylo možné považovat za doložení toho, že se žalobce sám nacházel v Ruské federaci v době předvolání k ústnímu jednání (tj. 3. 2. 2022), resp. že se tam má žalobce nacházet i k termínu samotného ústního jednání; to byl přitom hlavní důvod, pro který se žalobce z jednání omlouval. Z toho vycházel i správní orgán I. stupně, když v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedl, že žalobce ničím neprokázal svůj pobyt mimo území České republiky, když dle příslušných evidencí má v ČR trvalý pobyt.
27. Za nezákonný nelze označit ani postup správního orgánu I. stupně, který žalobce před konáním ústního jednání dne 8. 3. 2022 nevyrozuměl o tom, že jeho omluva nebyla akceptována či nevyzýval žalobce k doplnění. Podle ustálené judikatury NSS totiž správní orgán není povinen obviněného vyrozumět o tom, že jeho omluvu shledal nedůvodnou, ani vyzývat k doplnění omluvy (srov. rozsudky NSS ze dne 21. 6. 2013, čj. 6 As 25/2013-23, a ze dne 24. 7. 2014, čj. 4 As 128/2014-26).
28. Žalobce se o neakceptaci jeho omluvy dozvěděl z prvostupňového rozhodnutí, ze kterého byl zřejmý i důvod této neakceptace, tedy že žalobce neprokázal svůj pobyt v Ruské federaci. Žalobce tedy měl možnost uvedené skutečnosti doložit v odvolacím řízení, což neučinil, bez zřejmých důvodů nepředložil žádný doklad, který by jeho pobyt k datu ústního jednání dokládal. Jak správně uvedl žalovaný, žalobce prokázal pouze svou cestu do Ruské federace letenkou ze dne 30. 12. 2021 a migrační kartou na pobyt žalobce v Ruské federaci od 30. 12. 2021 do 28. 2. 2022, z těchto dokladů však nelze usuzovat nic ohledně místa pobytu žalobce ke dni ústního jednání dne 8. 3. 2022. Žalobce tak ani v odvolacím řízení neprokázal základní důvod, na kterém stavěl svou omluvu z ústního jednání, a sice svůj pobyt v Ruské federaci k datu ústního jednání, z tohoto důvodu již bylo nadbytečné dále dokazovat, zda bylo v možnostech žalobce, aby přicestoval z Ruské federace k ústnímu jednání či nikoli.
29. Je zcela irrelevantní, pokud až v řízení před soudem předkládá žalobce letenky, o kterých tvrdí, že dokládají jeho cesty z K. do M. a zpět ve dnech 7. 3. a 9. 3. 2022 a palubní

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

vstupenku na let z K. do M. dne 7. 4. 2022. Je zřejmé, že žalobce měl tyto dokumenty k dispozici během odvolacího řízení, bez zřejmého důvodu je však žalovanému nepředložil, jde přitom o výkon procesních práv žalobce, a tudíž není přípustné, aby žalobce svou procesní neaktivitu ve správním řízení nahrazoval až v řízení před soudem a tyto dokumenty předkládal až soudu. Žalobce měl k tomu dostatek prostoru v odvolacím řízení, kdy mu bylo známo, jaké skutečnosti má správnímu orgánu prokázat. Z těchto důvodů soud neprováděl k důkazu palubní lístek ze dne 7. 4. 2022 a letenky z letů ve dnech 7. 3. 2022 a 9. 3. 2022.

30. Rovněž není rozhodné, zda jiný orgán, tj. dle tvrzení žalobce trestní soud, obdobnou omluvu žalobce z jiného jednání dne 12. 4. 2022 uznal a toto jiné jednání u Okresního soudu X odročil. Takový postup jiného orgánu, který ani není správním orgánem, ale trestním soudem, pro který platí odlišné procesní předpisy, není pro žalovaného nijak závazný. Navíc ani není zřejmé, jaké doklady žalobce ke své omluvě trestnímu soudu přiložil. S ohledem na to soud neprováděl k důkazu ani omluvu žalobce trestnímu soudu ve věci sp. zn. X a odročení jednání ve věci sp. zn. X.
31. Soud tak má shodně se správními orgány za to, že omluva žalobce nebyla náležitá, správní orgán I. stupně nepochybil, když tuto omluvu neakceptoval a ponechal termín ústního jednání nařízeného na den 8. 3. 2022.
32. Žalobce poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která však v dané věci není přílehlavá. V rozsudku ze dne 17. 10. 2018 č.j. 3 As 248/2017-37 se Nejvyšší správní soud vůbec nezabýval situací, kdy by stěžovatel důvod omluvy neprokázal (jako je tomu v nyní posuzovaném případě), avšak zabýval se otázkou důležitosti důvodu omluvy, kdy se jednalo o akutní zdravotní indispozici doloženou již v rámci prvostupňového řízení. V rozsudku ze dne 29. 5. 2014 č.j. 7 As 111/2013-20 NSS posuzoval situaci, kdy se stěžovatel z ústního jednání vždy řádně omluvil a důvod omluvy doložil dokladem o své pracovní neschopnosti, správní orgán však měl i přesto pochybnosti o jeho schopnosti či neschopnosti dostavit se k ústnímu jednání, dle NSS měl v takové situaci stěžovatele vyzvat k jejich odstranění. To však nebyl případ žalobce, který svůj pobyt v Ruské federaci k datu ústního jednání ničím nedoložil. V rozsudku ze dne 9. 7. 2015 č.j. 6 As 97/2015-27 NSS dovodil, že stěžovatelova omluva nesplňovala ani požadavek řádnosti, jelikož nebyla učiněna včas, ani požadavek důvodnosti, jelikož nebyl řádně prokázán stěžovatelem tvrzený důležitý důvod omluvy. NSS uvedl, že omluva musí být opřena o důležitý důvod a uváděný důvod musí být prokázán, přičemž odpovědnost za předložení přesvědčivých důkazů leží primárně na obviněném (srov. rozsudek č. j. 6 As 215/2014-25); požadovat po správním orgánu, aby sám aktivně pátral po tom, zda důvod zaslané omluvy je skutečně důležitý, lze jen ve výjimečných případech, tak tomu může být např. tehdy, jestliže obviněný nejevil dosud v řízení žádné známky obstrukčního chování, omluví se z jednání neodkladně a navzdory předložení důkazů potvrzujících důvod omluvy přetrvávají na straně správního orgánu určité dílčí pochybnosti o vážnosti tohoto důvodu. To však zřetelně není případ žalobce, který důvod omluvy neprokázal vůbec, nemohly se tak uplatnit žádné pochybnosti správního orgánu o vážnosti daného důvodu, neboť situace byla jednoznačná, žalobce nesplnil jednu se základních podmínek pro řádnou omluvu. Z těchto důvodů tedy nebyla dána ani situace, kdy by připadaly v úvahu dvě interpretace omluvy žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

33. Žalovaný se přímo s výše uvedenou judikaturou uvedenou žalobcem v odvolání nevypořádal, to však nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Žalovaný není povinen reagovat na každou dílčí námitku žalobce, resp. na každou její složku, pokud sám uvede ucelenou a srozumitelnou argumentaci, ve které vysvětlí důvody svého rozhodnutí. Žalovaný tak postupoval, v návaznosti na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí dostatečně a jednoznačně vysvětlil, proč nebylo právo na účast u ústního jednání porušeno, toto odůvodnění je přitom v souladu se zákonem i s příslušnou judikaturou.
34. Soud neshledal důvodnou ani námitku ohledně údajné diskriminace žalobce z důvodu X občanství jeho syna a X občanství žalobce. Ze správního spisu, z postupu správních orgánů ani ze správních rozhodnutí nevyplývají žádné indicie o tom, že by správní orgány postupovaly vůči žalobci diskriminačně, natož z důvodu státního občanství jeho či jeho syna. Žalobce sám zmiňoval, že je občanem X a syn je občanem X, přičemž z tohoto důvodu pro něj nemohl získat vízum do České republiky, správní orgány z toho nic nedovozovaly, správní orgán I. stupně pouze poukázal na to, že žalobce je hlášen k trvalému pobytu na území ČR, a to v tom smyslu, že nemá překážku v příjezdu do ČR v podobě neudělení víza. Žalobce v žalobě poukazoval též na to, že soudce Mgr. M. M. z Okresního soudu X jeho obdobnou omluvu z ústního jednání uznal, nicméně žalobce takovou okolnost ve správním řízení vůbec neuplatnil, tedy správním orgánům ani nebyla známa a již jen z toho důvodu nepřipadá v úvahu možnost diskriminace žalobce z důvodu odlišného zacházení. Ve správním řízení a v trestním řízení se navíc nemůže jednat o srovnatelné situace. Žalobce kromě toho neuvedl žádnou věcnou argumentaci, proč by měly správní orgány vůči němu postupovat diskriminačně, s ohledem na to ani soud nemá, co dalšího v postupu správních orgánů přezkoumávat, v postupu správních orgánů nic diskriminačního neshledal.
35. Nelze souhlasit ani s tím, že by se správní orgány nezabývaly námitkou žalobce ohledně krajní nouze; v prvostupňovém rozhodnutí na stranách 5-6 se správní orgán tuto námitku podrobně vypořádal s odkazem na § 24 zákona č. 250/2016 Sb., odůvodnil, že nešlo o krajní nouzi, jestliže nebezpečí bylo možno za daných okolností odvrátit jinak, odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 3. 2018 č.j. 3Tdo 201/2018, shledal, že situace popsaná žalobcem se dala řešit jinak, a to zajištěním specializované firmy, která by kotel opravila, popř. objížděním elektroprodejen, ale za dodržení rychlostních limitů, dané jednání navíc nebylo bezprostředním, ale následným, kdy porucha nastala již minimálně předešlý den. Vyjádřil se též ke společenské nebezpečnosti daného jednání. Žalobce pak k tvrzení o krajní nouzi žádné důkazy nenavrhoval, správní orgán tudíž nebyl povinen se s takovým návrhem vypořádat. S odvolací námitkou ohledně krajní nouze se žalovaný rovněž vypořádal, kdy odkázal zejména na správné odůvodnění správním orgánem I. stupně a na skutečnost, že žalobce svá tvrzení ani ničím neprokázal. Z toho je patrné, že odůvodnění správních orgánů je přezkoumatelné, správní orgány uvedly právní úpravu, ze které vyšly, i úvahy, kterými se přitom řídily, námitka je nedůvodná. Žalobce pak neuvedl žádné další věcné argumenty, kterými by posouzení okolností ohledně krajní nouze správními orgány zpochybnil.
36. K návrhu žalobce na moderaci výše pokuty soud konstatuje, že žalobce v podané žalobě (ani před tím v průběhu správního řízení) neodůvodnil, proč uloženou sankci považuje za nepřiměřenou. Podle § 78 odst. 2 s.ř.s. může soud upustit od potrestání nebo uložený

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

trest za správní delikt snížit, pakliže byl uložen trest zjevně nepřiměřený. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012 - 23, smyslem moderace není hledání ideální výše sankce, ale její korekce v případech, kdy zjevně neodpovídá obecným představám o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. O takový případ se však v dané věci nejedná.

37. Podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona č. 361/2000 Sb. ve spojení s § 36 a § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. bylo možné za dané přestupky žalobci uložit pokutu od 1 500 Kč do výše 2 500 Kč, která podle ust. § 41 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb. mohla být zvýšena až o polovinu, tedy na 3 750 Kč, neboť se dopustil dvou přestupků. Pokuta ve výši 2 500 Kč tak byla správními orgány v projednávaném případě uložena v zákonných mezích. Vzhledem k výši uložené pokuty v poměru k horní hranici výše pokuty a ke skutečnosti, že žalobce nesdělil, z jakého důvodu považuje uloženou sankci za nepřiměřenou, soud dospěl k závěru, že v projednávaném případě nedošlo k uložení pokuty ve zjevně nepřiměřené výši. Uložená pokuta je dle názoru soudu přiměřená okolnostem projednávaného případu a je způsobilá splnit svůj účel.
38. Soud vzal též v úvahu, že v určitých výjimečných případech může nastat situace, kdy trest nebyl zjevně nepřiměřený v době rozhodnutí správního orgánu, avšak stane se nepřiměřeným později v době rozhodnutí správního soudu, např. pro dramatickou změnu osobních poměrů pachatele. Žalobce však v soudním řízení žádné okolnosti, které by svědčily o dramatické změně jeho majetkových či jiných poměrů neuvedl. V posuzované věci soud zvažoval též skutečnost, že žalobce požádal soud o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce, usnesením zdejšího soudu ze dne 27. 9. 2022 č.j. 4 A 40/2022-70 však byly jeho návrhy zamítnuty s tím, že žalobce neuvedl úplné a věrohodné údaje o svých majetkových a finančních poměrech, žalobce podal proti tomuto usnesení kasační stížnost, následně jí však vzal zpět a řízení bylo zastaveno, žalobce následně uhradil soudní poplatek za žalobu. Usnesením ze dne 27. 9. 2022 č.j. 4 A 40/2022-74 soud zamítl návrh na přiznání odkladného účinku žalobě s tím, že žalobce neuvedl žádná určitá tvrzení týkající se materiální situace jeho rodiny, ani k tomu nepřipojil žádné důkazy, žalobce tedy netvrdil a neosvědčil, že by mu hrozila konkrétní a závažná újma. V řízení tedy nevyšlo najevo, že by majetková či osobní situace žalobce byla tíživá. Na základě toho a s ohledem na obecně relativně nízkou výši uložené pokuty 2 500 Kč soud shledal, že se v daném případě nejedná o mimořádný případ, kdy by se uložený trest stal zjevně nepřiměřeným později po vydání napadeného rozhodnutí. Podmínky pro snížení uložené pokuty ve výši 2 500 Kč, a tedy ani pro upuštění od jejího uložení, proto v nyní projednávané věci nebyly soudem shledány.
39. Soud na základě shora uvedeného neshledal žalobu důvodnou a dle § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.
40. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. listopadu 2023

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.